

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

[Ὁ γνωστός ἐν Πανόρμῳ - Panderma - τῆς Κυζίκου λόγος, ἀσχολούμενος εἰς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ποίησιν, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν γλωσσολογίαν καὶ τὴν μελέτην τῆς δημοτικῆς γλώσσης. Ἐκ τῶν ἀδιαιτάκτων δημοτικιστῶν. Δὲν δέχεται κανένα συμβιβασμόν, δὲν ἐννοεῖ καμίαν ὑποχώρησιν. Φθάνει μέχρι τοῦ

πραμάτου (πρᾶγμα - πράγματος), ἐχθρὸς δηλαδὴ ἀμείλικτος τῶν τριτοκλίτων τῆς ἄττικῆς. Ἐν τούτοις ἔχει γράψει πολλὰ ἀξιόλογα ἔμμετρα καὶ πεζά. Μία ποιητικὴ του συλλογὴ « Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῶν Αἰώνων » ἐνρίθη εὐνοικώτατα. Ἐσχάτως ἐξέδωκε τὸ πρῶτον μέρος τῆς « Γραμματικῆς τῆς Ρωμέικης γλώσσης », τὸ περιέχον τὴν φωνολογίαν

καὶ γραφὴν. Τὸ ἔργον φαίνεται προῖον μακρᾶς μελέτης, συντεταγμένον, ὡς ἰσχυρίζεται ἐν προλόγῳ ὁ ἰδιορρυθμὸς συγγραφεύς, κατὰ τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς γλωσσολογίας. Τὸ πῆρῆργον καὶ ἄκρω ἐπαναστατικὸν τοῦτο βιβλίον ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀναγνωσθῆ ἀπὸ τοὺς παρακολουθοῦντας τὸ γλωσσικὸν ζήτημα].

Ο ΚΛΑΨΗΣ

ΜΕ τὸ λευκὸ σου μέτωπο στ' ἄπειρο βυθισμένο
ἐνφ' μ' ἀφροὺς καὶ κύματα κρουσῶνουν τὴν ποδιά σου,
μοιάζεις κολώνα ἀρχέγονη, ποῦ γνέφο πυκνωμένο
φορεῖς γιὰ κωλονόκρανο. Γειά σου, βοννό μου, γειά σου!

Γιατί πουρνό και δειλιό με καταχνιά λουσομένο
 κρύφτεις τήν ἄγρια σου ματιὰ σὸν κόρη τοῦ Καφκάσου ;
 μὴν καὶς πουρνόβραδα στὸ θεὸ λιβάνι μυρισμένο,
 ἢ μήπως μέσ' στὰ βάθια σου, στὰ μάβρα σωθικά σου
 τ' ἄψυχο ἐὸν καὶ κρύο βουνὸ ἔχεις καρδιάν ποῦ νοιώθει
 καὶ πόνοι τὴν πικροβαροῦν καὶ τὴν ταράζουν πόθοι
 κι' ὁ βόγγος σου εἶνε στεναγμὸς κι' ἀχνὸς του ἡ καταχνιά σου ;
 Κ' εἶτε σὲ λούζουν οἱ βροχὲς εἴτ' ἀνελοῦν τὰ πάγια
 τρέχουν σὰ δάκρυα τὰ νερὰ ἀπ' τὰ λιγνά σου πλάγια,
 γι' αὐτὸ κι' ὁ Ποιητὴς - Λαὸς Κ λ α ψ ἠ εἶπε τ' ὄνομά σου.

[² Αετική]

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἑλένη Βακαρέσκου

ΜΟΙ φαίνεται ὅσ' ὄνειρο, μοῦ φαίνεται ὅσ' ψέμμα
 πῶς βρέθηκα σιμὰ ἔς ἐσέ, πῶς ἔμνησα μ' ἐσένα,
 πῶς εἶδα ἔς τὸ κεφάλι σου τὸ δάφνιό σου στέμμα
 ποῦ σοῦ ἔβαλεν ἡ Ποίησι με δισταγμὸ κανένα.

Ἦμονν γεμᾶτος ἔκστασι γιὰ τὸ βαθύ σου βλέμμα
 κι' ἐθαύμαζα τὰ κάλλη σου τὰ μυριοζηλεμένα,
 κι' ἔλεγα πῶς θὰ χύνανε τὸ εὐγενικό τους αἷμα
 ἱπλόται τοῦ παλῆου καιροῦ μόνο γιὰ λόγο σου ἕνα.

Κι' ὅταν δειλὰ σ' ἐκύτταζα καὶ με παλμούς ὄιγοῦσα,
 θαρροῦσα πῶς ἀντίκρουζα τὴ λατρευτὴ μου Μοῦσα,
 καὶ φεύγοντας τὸ χέρι σου με σέβας γλυκοφίλησα.

Ἄχ ! ἡ καρδιά μου μοῦλεγε, μουσόδρεφτη παρθένα,
 μ' εὐλάβεια, γονατιστός, νὰ πέσω ἔμπρὸς ἔς ἐσένα
 νὰ προσκυνήσω τὴν τρανὴ τοῦ Παρνασοῦ βασιλίσσα.

(Παρίσιον)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ